

LA RATLLA

Quan cau el darrer joguet
i s'apaga el darrer ciri,
quan finalitza el martiri
i el capità te cuquet,
quan sols queda la ressaca
i la gola es un espart,
quan la ratlla s'ha cremat
i està buida la butxaca
el tornar a començar
es il·lusiò del fester
que de Febrer a Gener
delira per estalviar
i com la bola de neu
que comença menudeta
amb una bolva nueta
que roda pertot arreu
la ratlla va fen carrers
a cavall del calendari
que du la clau del armari
on es guarden els diners.

Passen setmanes i mesos
sense lluna que triar,
un estiu per a sudar,
l'hivern per quedar tesos,
pluges granissol i neu
remullen l'horta i la serra
i el verdor que trau la terra
agraix l'aigua que beu,
i bufa la tramonjана
llevant llebeig i ponent
on es la boca de vent
castic de terra secana
i ajuda del llaurador
que aventa la parva seca
mentre la mula rebeca
abrasida de calor.

I la ratlla va creixent
a mesura que el temps passa
replegant de casa en casa
la peseta d'aliment.

Pujant escales amunt
baixant escales avall
totes les portes obertes
Deu sap dins el que hi haurà,
un agüelo queferòs
sense parar de fumar
i la tosarra desperta
al que te que matinar.

La malaltia que lluita
perque la vida s'en va,
que siga el que Deu vullga
i que pille confesats.

Llagrimetes d'alegria
a la casa del costat
que el xic no farà la mili
perque la sort l'ha lliurat.

Un voler molt vergonyiòs
que la portava de cap
a la xica del cantò
per fi li s'ha declarat.

Els dies porten muntons
d'alegries i pesars,
la ratlla va fense gorda
puix no para de menjar.

I tornen les orenetes
a buscar el mateix niu,
torna la remor del riu
a mesclar-se entre les festes
de carrer i de partida,
de llegenda o tradició,
de fassedura i sermò
o soterrar de sardina.

A la matinà de Gloria
abans que cante el pollastre
xiscla pel carrer el rastre
de llandes velles i escoria
i el cachirulo de lona
puja i balla sota el vent
un tardejar ben content
ans de menjar-se la mona.

Jaume, pelegri de guerra
ací senyor de la pau
quan la gent tranquila seu
per a esmorzar cul a terra.

Malgrat que siga novell
este Crist també s'apiada
del còlera i li agrada
benir el vi del llibrell.

Un Antoni del Collao
confitura d'alficòs
i les agulles de cos
donen un nuvi salao.

Barris de flors i de pedres
¡quí sap el que fou l'artista
d'Agost Empar i Batiste!
i el pont on fan les carreres.

Escorrim de cabanyueles
arriba fins al Doctor,
parsimònia de tambor
llagrimigen les agüelles.

Ermita amb un foc de tint,
bàrbara nit del dimontre,
uns se la juguen al monte
atres la passen dormint.

Abadiat a la partida
on es passa bon mati
esperant del tio a mi
el tros de tallà benida.

La ratlla ja no pot mes,
la sèda queda completa,
cada fulla de llibreta
es un muntò de diners
per a gastar fins la resta
despres d'estar solventat
lo d'aquell deute oblidat
el demes serà tot festa,
farolet en la retreta
en l'Entrà vestit ben guay
blandò el dia Sant Blai
la pòlvora en la guerreta
i prevenir per la banda
si la sort trau capità
puix seria bofetà
tenir que usar la bufanda.

I la ratlla s'ha pansit,
mentre han agut diners
les filaes i els festers
han pegat mos i xuplit
i com la bola de neu
que mor de massa cremor
la ratlla iau al calor
de la lluna i de la creu.

Josep Mª Llobregat Belda

